

Иван Вазов

Всесилните сълзи

Във мъки, в страдания когато подпадам,
когато надежда ме мами всъде
и сила веч нямам аз себе да владам,
та жал ме отчайва и в пропаст веде,
тогава си спомням... мечтайно съзирам
тез сълзи подирни въз жалний му лик:
в душа си спокойно внезапно намирам,
пред очи блещи ми небесен светлик.
Когато безмилно и грубо презиран
от чуждите хора във чуждият край
за мен унижение и срам аз съзирам,
що дух благороден не снася... не трай,
тогава ми нещо притиска гърдите:
усещам, по мене че трепет пълзи;
но в тоя миг, де горко окайвам си дните,
аз виждам тез бистри, сърдечни сълзи!
И мисля, че те са за мене пролени
въз туй достолепно и жално лице,
че има в светът кой да люби пак мене,
че тупа със мойто и друго сърце.
О, сълзи всесилни! Вий, сълзи най-сетни,
потекли горчиво в горчивият час,
и светли кат капка роса на лист цветний,
мен ангели драги, обичам аз вас.
Вий мене хладите, кога съм възпален
от страсти опасни, в кои съм се вплел;
във вас се огледам кат в извор кристален
и виждам дългът си и моята цел.
Вий дребни сте сълзи, но силно топите
миналите тъжби кат буен поток,
сърце ми сладите, кат' балсам лечите
и мойте – се сливат със вашият ток!

1871, август 29

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8454>]